

det i Skolens Tjeneste. Det gaar ikke an, som det ærede Medlem gjorde, at sammenligne en Lærer med en Tjenestekarl og sige: En Tjenestekarl har ikke noget Vidnesbyrd i sin Skudsmaalsbog, saa skal en Lærer heller ikke have det. Thi faar man en Tjenestekarl, som man ikke synes om, kan man sige til Fardag: „Nu kan du gaa din Vej, jeg fæster en ny.“ Det kan man ikke over for en Lærer. Til ham kan man ikke den 1ste November sige: „Nu kan du gaa igen, vi bleve narrede, da vi fik dig.“ Derfor er det rigtigt at forlange et saadant Vidnesbyrd fra den Skolekommission, under hvilken Læreren har virket. Jeg kan derfor ikke anbefale at følge det ærede Medlem ved Afstemningen over Ændringsforslag Nr. 2.

Den højtærede Minister udtalte sig ret forbeholdent om sin Stilling til Lovforslaget, og jeg finder derfor ingen Grund til undtagen for enkelte Spørgsmaals Vedkommende at dvæle ved den højtærede Ministers Udtalelser. Jeg skal imidlertid fremdrage, hvad der fremkom i Gaar. Dels fra Højres dels fra de moderates Side blev der fremsat nogle Udtalelser om Kaldelsesspørgsmaalet og Tilskuddet til Københavns Kommune. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) sagde, at Højre holdt paa det bestaaende med Hensyn til Kaldelsesspørgsmaalet. Det gør Højre slet ikke, for saa vidt det bestaaende er, hvad Loven af 1856, § 9, indeholder. Thi det er ikke det, Højre staar paa. Denne Paragraf maa læses saaledes — og jeg tror ikke, at den kan læses synderlig anderledes — at der skal indstilles 3 kvalificerede Personer, som have de almindelige Betingelser for at være Lærere, og dernæst siger Paragraffen, at hvis ingen af disse 3 kvalificerede Personer er skikket eller værdig, kan Indstillingen forandres. Den kan saa igen fremsendes til Sogneraadet, og hvis dette ikke vil gøre nogen ny Indstilling, til Ministeriet, og hvis altsaa alle de 3 indstillede Personer ere uduelige og uværdige, saaledes som Forudsætningen var den Gang, § 9 blev vedtagen her i Folketinget, kan Indstillingen forkastes, men ellers ikke. Det er ikke det Standpunkt, Højre staar paa. Det staar kun paa Fortolkningen deraf, og derfor er Højres Standpunkt i Virkeligheden ikke det i Henhold til Loven bestaaende. Standpunktet er en Fortolkning, og denne Fortolkning taler jo ikke blot om, at de indstillede i Almindelighed skulle være skikkede og værdige, men om, at de skulle anses for skikkede og værdige med særligt

Hensyn til det paagældende Embede. Endvidere er det i ministerielle Skrivelser udtalt, at der ogsaa kan tages Hensyn til de andre Ansøgere til Embedet. Nu siger ganske vist det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, at i det sidstnævnte Punkt er han ikke enig med Ministeriet. Ministeriet og Højre i Salen ere altsaa ikke enige om Fortolkningen, idet det ærede Medlem kun er blevet staaende paa dens første Del. Det er ganske interessant at se, at Højrepartiet her i Salen ikke alene er uenigt med Ministeren angaaende en Del af Fortolkningen, men ogsaa er indbyrdes uenigt derom. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) har den Opfattelse af Kaldelsesspørgsmaalet, at Flertallets Stilling dertil ikke var saa ueffen endda, og at der derfor var Grund til at tage Hensyn til Flertallets Stilling paa dette Punkt. Naar nu Højre vil blive staaende paa denne Fortolkning, ligger der deri en Fare. Denne Fortolkning er nemlig bleven trukket særlig stærkt frem under de sidste Aars Forhandlinger med Ministeriet. Den, som rejste Spørgsmaalet, var den daværende Minister. Det var fra Ministeriets Side, at Kaldelsesspørgsmaalet blev draget frem og blev et Stridspunkt. Jeg udtalte ogsaa i sin Tid, at det var i Virkeligheden Dødsspiren, som derved blev ført ind i Lovforslaget, og at det vilde blive Grunden til, at det den Gang ikke blev gennemført. Da denne Fortolkning er bleven saa stærkt fremdragen, have de kaldsberettigede særlig faaet Øje for, hvad Ministeriet mener om denne Sag. Det er derfor klart, at hvis Lovgivningsmagten enes om at lade Spørgsmaalet ligge, som det nu ligger, ville de kaldsberettigede sige som saa: nu have vi set, at vi kunne forkaste en Indstilling og henvende os til Ministeriet, som altid vil give os Medhold, thi naar vi finde, at den paagældende ikke er skikket og værdig til vedkommende Embede, kunne vi altid finde Medhold hos Ministeriet. Det nytter ikke her at henvise til, at det er gaaet ganske godt i de senere Aar. Den højtærede Minister siger vel, at der i tidligere Aar kun er opstaaet Konflikt i et Tilfælde af 2000, og det er jo ikke meget. For Resten kan der nok have været Konflikter mange Steder, der ikke ere komne til Ministeriets Kundskab, det skal jeg dog lade ligge. Selv om der imidlertid kun har været Konflikter i saa faa Tilfælde, har det ikke noget at sige, naar denne Fortolkning er bleven draget saa stærkt frem; thi sikkert er det, at herefter ville de kaldsberettigede mene, at med den For-